

HATÁR GYŐZŐ

Húrtalan költő

PÓTLÁS THEOPHRASZTOSZ KARAKTEREIEHEZ

Patriotism is the last refuge of a scoundrel.

(Dr. Johnson)

simamodorú mozdulatgömbölygető; könyöke-behúzó, túlon túl szolgálatkész
előzékeny kacajjal a csattanónak élébenemő
áhitattal gazsuláló, önfeléd hunyászkodó. Vértagyasztó tervszerűséggel – va-
kondokfurakodással maga-előrefurdancsoló, eltökélt végzetének földalagútján
irodalmárnak/bölcsnek/gurunak; levitáló szentnek/költőnek/hazafinak-
akárminek, csak nagyon-nagynak

nagyon-nagynak és rendkívülien; és mindenképpeniséges mindenáronszággal,
csak legyen

... de félműveltségéhez féltehetség, és a tehetség hiányzó feléhez munkaneu-
raszténia párosul. Mitévő legyen?!

halálraváltan felrémül: itt jár „az emberélet útjának felén” és sehol semmi.
Hamar! A kötet! A kötet! Legalább egy legyen – a soványka, jelentkező kötet! A kö-
tet, leadni névjegyét!...

„elsőkötetes költőnek – én, holott százkötetes Életművel volnék, amelyen adós,
olyan viselő!”

felhíborítónak találja az Utókor közönyét Nemlétező Életműve iránt, ugyan-
akkor hangosan felsír, ha a rá mért méltánytalanságra gondol: a Géniusznak hogy
így kell elsenyvednie...!

még vastagabban hunyászkodik, megkettőzi gazsulálásait, és azzal főzi le ve-
télytársait a túlnyalás normájában, hogy még ízlésesen csinálja is, mivel a fortélyos
felkapaszkodás ilyen istenáldotta művésze...

végezetre sikerül Élettervének egyik (a kisebbik) fele. Megkoplalta; de amire
olyan sokáig ácsingózott, most beleülhet a Fő Aparatcsik székébe; s azontúl már
nem ő a köz-slapaj: ő a Fő Aparatcsik

azonnal, de valami-nagyon-azonnal, hogy jobban üstöllést már nem is lehetne:
vélnéd – kicserélték

megváltozik

a finomkodásból goromba pokróc, az imára álló ajtat-szájból trágár öklendék
kiömlőnyílása lesz. A beosztottjaival „jól bánik”: akár a kapcájával. Atyailag rúg
beléjük, és akit észrevesz azzal, hogy tunikán billentette – annak az kitüntetésszám-
ba megy

azontúl beletemetkezik az aktatömégbe, hogy ki se látsszék belőle. Látástól-
valóságig, a belezsibbadásig robotol és azt játssza a világ előtt, hogy

- hogy ne is mondjam:

- temérdek a dolga/ki se látszik a munkából/meghalni sincs ideje: hát még
halhatatlan műveinek megírására

- mit? még hogy „időt szakítani”?! Hát lehet odáig alázni a Halhatatlan
Életművet, hogy hivatali időből „szakított” mellék-időben, két hugyozás között:
holmi pótidőben próbálkozzék a titáni lángzseni a Múzsza megidézésével...?!

Így, hogy e magán-felháborodással sikerült eltorlaszolnia maga elől Roppant
Irodalmi Életervét, csak felformozódni tud és már munkaneuraszténiája sem
a régi. Az egyik ilyen morzsalék-félórában mi ölik eszébe – mi nem (az, ami ilyen-
kor minden féltettségnek eszébe jut:) hogy a költőnek, ha Hazafias, sok mindent
megbocsátanak; sőt, fogyatékoságait számba se véve, még magasztalják is. Kiszíne-
zik sorsának „hányatottságát”, végzete „mostohaságát” és a babérkoszorú mérték-
vételénél duplán számítják a „Bujdosás Éveit”

... azontúl írt

írt-írdogált azokban a morzsalék-időekben két hugyozás között, a kihúzott hi-
vatali fióknak, amelybe uzsonna-doboza mellé rejtette: néhány amolyan Apróbb
Egyebcskét, jobbjára Dibdabságokat, részben az Elsiratott Hazáról, részben a Hon-
fibúrról, részben a Hűségben Megedzett Lelki Nagyságról, mely hogy az övé, hozzá
nem fér kétség... Mi sajna, hogy fülhasgatóan csűrűszkölnek-csikorognak eme Csi-
nálmányos Zengzetek- és Magasztos Másodlagosságok: „ami bennük jó, az nem ere-
deti, ami bennük eredeti, az nem jó” – s így azután az egész soványka Életmű-Pak-
saméta, akárhová rejtette, a szigetországban Dr. Samuel Johnson szigorú tekinteté-
vel találkozott

hazamenekítette át a Honba, amely sok mindent megbocsát és értékelni tudja
a keményvalutában érkező Honfibút (így húzza cigány is: „Az igazi Haza-Nagyja /
minden pénzt hazaadja”...)

holtában szeretetlenség vette körül és ezernyi jóbarát kiáltó hiánya. A hivata-
los protokoll parentálta csak, elismerőleg, mint családapát, mint embert, mint va-
sárnapi sporthorgaszt, mint jeles költőt és páratlan Hazaffyt ...

emléke álmomban se jöjjön elő

Boltos

botlogolok küszöbénél

elakad a lábam

„ez se húzza már sokáig”

- gondolja magában

szánakozna – de ideje:
se szíve se kedve
sose látta még magát
idáig öregedve

A bátor Meditátor

nedves-rút setétség patkányos sikátor
mit keressen erre bátor meditátor?
amit ő mondhatna – erre úgyse hallják
ágyazná meg inkább gyűrött fejealját
errejár – Vén Templom – Nyitva van – Betéved
üres padsort keres nem az üdvösséget

felnéz a szentképre arany foglalatra
– imája se sincsen nem hogy foganatja –
[néz pápás misére zúgó áradatra
karingét stóláját ő már átadta
püspökénél fekszik kulcs és memorandum:
nyugdíjaztatásért esedező fantom

ácsingóznak arra – kérik a paplakot
melyben hált meditált s elvermelve lakott]
űve el nem császkaál hová el nem baktat
házasodnak kúrnak bögnek borozgatnak
mit görög a csonthúskas ördögsekéren?
alátakarodni sincs benne szemérem?

világ-cigányvásár – mindegy ki kit árul
látó meditálás kapuja kitárul
zsírúpja a teljes időtérlét-iszony
kispap meditál a sella curuliszon
ő már csak hamvába-dermedt idegzába:
ez égetnivalóval – bele az urnába

s azt mint Herakleitosz javallta goromba
szerrel – urnáját is: rá a trágyadombra
ne legyen lennie – módjál hadilábon
velünk ne állhasson erre ne móráljon –
többet volt mint kellett legyen eddigelé:
oda vele – Mínosz s Rhadamantisz elé

Bagoly

„mitrámat is mind-rázhatom
keresztet is hányom-vetem:
rámvall Bagoly ábrázatom
s püspökre valló termetem!

ez a szék a püspökszéke
támlás arany trónom nékem
ha ki jámborság jeléül
támlás trónomba beléül
fácánt falhat vadkant ölhet
vadonerdőn püspökölhet
légyen bár Falu-Szegénye
száz ótvára-s kelevénye
minden bajból kikúrálva
lábát teszem aranytálba

mosom kenem meginstállom
nyittatom néki kincstáram
ládán cifra gúnyját választ
ezüstszőrű szamarának
aranycsótártl-s úgy-patkolva
- Donatiót mondok tollba
gyón és áldoz - várja ostya:
lészen Erdő Főprépostja
s úgyan tér meg prebendával
Bagoly Püspök áldásával”

Bagoly Püspök szeme lángol:
mindent lát az éjszakából
gülüz Bagoly Szem-kigúvad:
jámborodik dám és dúvad
útját szegélyezik ahol
Szegény hazaszamaragol
angyal szárnyak csattogása
elvegyül a huhogásba
„Sok jóért kit vélem tettél
s éjjel kit rámterjegettél

*köszönöm a védőszárnyat
 Bagoly Püspök áldva-áldlak
 szememmel az égpalláson
 nem is lehet bántódásom
 ha ki szárnyas suhogást hall
 éji bagolyhuhogással
 tudja: léptét te vigyázod
 isten tartsa Bagolyságod
 ki nárdussal kented lábam:
 püspökölj az éjszakában"*

*száll az ének szól zsolozsma:
 ott mén Erdő Főprépostja
 rengetegség setétjén át
 hittel kántál Ántánténát*

